

Mântuirea – posibilă prin contribuția omului?

Poate un credincios să cadă din har?

Botschafter

© SoundWords, Online începând de la: 25.04.2022, Actualizat: 25.04.2022

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Ioan 3.16,17; 5.21; Efeseni 2.4,5

Ioan 3.16,17: Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă. Pentru că Dumnezeu nu L-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El.

Ioan 5.21: Pentru că, după cum Tatăl înviază morții și dă viață, tot așa și Fiul dă viață cui vrea.

Efeseni 2.4,5: Dar Dumnezeu, fiind bogat în îndurare, pentru dragostea Lui mare cu care ne-a iubit (fiind și noi morți în greșeli), ne-a adus la viață împreună cu Hristos (prin har sunteți mântuiți) ...

Mântuirea este o lucrare a lui Dumnezeu

Față de înclinația oamenilor care, tulburați fiind în conștiința lor, caută mântuirea și pacea prin propriile eforturi, nu se poate repeta destul de des faptul că Biblia nu face nicăieri mântuirea păcătosului dependentă de acțiunea omului, ci o face în totalitate dependentă de ceea ce a făcut Domnul. Așa cum profetul Iona nu s-a putut elibera din pântecele peștelui, ci a trebuit să strige: „Salvarea este la Domnul” (Iona 2.9), tot așa și păcătosul nu poate contribui cu nimic la izbăvirea sa din adâncul pierzării. El este prin natura sa „un copil al mâniei” (Efeseni 2.3) și se arată în umblarea sa ca fiind sclav al lui satan, iar dacă este vreodată altceva, ceva mai bun, este doar pentru că Dumnezeu lucrează sau a lucrat ceva pentru el.

Și ce a făcut Dumnezeu? „Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă. Pentru că Dumnezeu nu L-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El.” (Ioan 3.16,17). Tocmai acei copii ai mâniei sunt cei care trebuie să găsească mântuirea, nu doar atunci când o vor dori; pentru că omul nu poate avea o dorință de mântuire până când Dumnezeu nu a lucrat această dorință în el. El se îndoiește de mântuirea sa doar atunci când este convins de faptul că este pierdut, iar această convingere nu îi este împărtășită nici de propria sa natură, nici de diavolul, sub a cărui putere se află. Omul simte întristare divină pentru păcat doar atunci când este făcut viu. „Fiul dă viață cui vrea” (Ioan 5.21). „Dar Dumnezeu, pe când eram și noi morți în greșeli, ne-a adus la viață împreună cu Hristos” (Efeseni 2.4,5). Ce poate face un om mort? Dumnezeu este cel care, de la început până la sfârșit, „lucrează în noi și voința și înfăptuirea, după buna Sa plăcere” (Filipeni 2.13).

„Stați pe loc și veți vedea salvarea Domnului” (Exodul 14.13), le spune Moise copiilor lui Israel care fug, care, în neputința lor, sunt nevoiți să dea slavă doar lui Dumnezeu. Omul, atâta timp cât nu este convins de neputința sa, manifestă întotdeauna o înclinație de a da o mână de ajutor pentru mântuirea sa; și nimic nu este mai dificil și mai umilitor pentru el decât să-și mărturisească cu convingere dumnezeiască ruina și neputința sa totală. Și totuși, tocmai prin aceasta, harul lui Dumnezeu este atât de clar mărturisit și glorificat.

Poate un copil al lui Dumnezeu să cadă din har?

Nimic nu a denaturat mai mult învățătura creștină decât doctrina, acceptată de mulți, că s-ar putea cădea din har. Dar dacă un om ar putea deveni copil al lui Dumnezeu în virtutea propriei sale voințe, el ar putea deveni din nou sclavul lui satan în clipa următoare în virtutea aceleiași voințe. Dar, așa cum niciun om nu poate deveni copil al lui Dumnezeu prin efectul propriei sale voințe, tot așa niciun om nu poate anula relația pe care Dumnezeu Însuși a stabilit-o și instituit-o.

- **Matei 11.27:** Nimeni nu-L cunoaște pe Tatăl, în afară de Fiul și de acela căruia vrea Fiul să i-L descopere.
- **Ioan 6.44:** Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.
- **Ioan 1.13:** Care au fost născuți nu din sânge, nici din voia cărnii, nici din voia omului, ci din Dumnezeu.
- **Ioan 3.6:** Ce este născut din carne este carne și ce este născut din Duhul este duh.
- **1. Petru 1.3:** Binecuvântat fie Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care, după marea Sa îndurare, ne-a născut din nou.

Nașterea nu are loc prin propria voință

S-a născut un copil pentru că a crezut că nașterea sa este bună și, prin urmare, a decis să „se nască”? A fost nașterea sa rezultatul propriei sale voințe? Toată lumea știe răspunsul. Să ne uităm, așadar, în jurul nostru pentru a vedea ce a făcut Dumnezeu pentru a ne face copiii Săi:

- **Ioan 15.13:** Nimeni nu are iubire mai mare decât aceasta, ca cineva să-și dea viața pentru prietenii săi.
- **Romani 5.6-10:** Pentru că, pe când eram noi încă fără putere, la timpul potrivit, Hristos a murit pentru cei neevlavioși. Deoarece, pentru un om drept, abia dacă va muri cineva; pentru că, pentru cel bun, poate ar îndrăzni cineva chiar să moară; dar Dumnezeu Își arată propria Lui dragoste față de noi prin aceea că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi. Deci cu atât mai mult, fiind îndreptățiți acum prin sângele Lui, vom fi mântuiți prin El de mânia lui Dumnezeu. Pentru că, dacă, fiind vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu prin moartea Fiului Său, cu atât mai mult, fiind împăcați, vom fi mântuiți prin viața Lui.

Slăvit să fie Dumnezeu! Dacă dragostea lui Dumnezeu, atunci când eram încă un dușman, un păcătos, unul fără Dumnezeu, a dat un gaj atât de sigur pentru justificarea și împăcarea mea, cu cât mai mult va mijloci acum această dragoste pentru mine, copilul Său, pentru a mă păstra pentru glorie?

Pasaje din Biblie grele

Din nefericire, multe pasaje din Scriptură sunt adesea aplicate în mod eronat credincioșilor, deși, așa cum o examinare atentă arată în mod clar, ele se referă la o clasă de simpli mărturisitori care nu au fost niciodată copii ai lui Dumnezeu prin harul dătător de viață și reînnoitor.

Evrei 6.4-9

Cele mai puternice expresii în această direcție se găsesc în Evrei 6.4-6. Dacă comparăm aceste expresii cu alte pasaje din Scriptură, descoperim că cei care au fost „luminați odată și au gustat din darul ceresc și au fost făcuți părtași la Duhul Sfânt” nu trebuie înțeleși ca fiind cei care au primit viața de la Dumnezeu, daruri cerești pentru hrana lor și Duhul Sfânt care locuiește în ei ca temple ale Sale. Pentru copiii Săi, Dumnezeu alege expresii cu totul diferite. Ei sunt aleși, chemați, făcuți vii, îndreptățiți, împăcați, acceptați, rânduiți să fie fii și desăvârșiți în Hristos. În cele din urmă, în versetul al șaptelea se găsește o explicație, iar în versetele al optulea și al nouălea o indicație clară a adevăratului sens al acestui pasaj, și anume că el desemnează o clasă de oameni care nu au fost niciodată mântuiți (compară cu Evrei 6.7-9).

Galateni 5.4

De asemenea, pasajul din Galateni 5.4: „Ați căzut din har” nu atinge în nici un fel problema mântuirii; pentru că credincioșii din Galatia erau în pericol de a se îndepărta de harul proclamat în Evanghelie și de a se întoarce la iudaism sau la Lege.

Filipeni 2.12

De asemenea, cuvintele din Filipeni 2.12: „Lucrați cu teamă și cutremur mântuirea voastră”, sunt adesea aplicate greșit și lipsite de adevăratul lor înțeles. Să citim întregul verset: „Așadar, preaiubiții mei, după cum întotdeauna ați ascultat, nu numai ca în prezența mea, ci cu mult mai mult acum, în absența mea, lucrați cu teamă și tremur mântuirea voastră.” Este imposibil ca apostolul să se fi adresat celor care nu erau încă mântuiți și, prin urmare, încă dușmani ai lui Dumnezeu, numindu-i „preaiubiții mei”. Mai degrabă, el se adresează credincioșilor care sunt conștienți de mântuirea lor, iar lor le adresează îndemnul de a-și realiza propria mântuire cu frică și cutremur, adică de a se feri cu vigilență extremă de cei trei mari dușmani ai sufletelor lor: lumea, carnea și diavolul. Dar cum se putea face acest lucru? Cuvintele „Pentru că Dumnezeu este Cel care lucrează în voi și voința și înfăptuirea, după buna Sa plăcere” (Filipeni 2.13) ne dau informații complete despre aceasta. Capacitatea de a ne feri de vrăjmașii noștri nu stă în noi înșine, ci noi fugim la Dumnezeu, care ne dă voința și puterea de a ne împotrivi diavolului, de a birui răul și de a ne bucura în nădejdea slavei. Așadar, întreaga idee a liberului arbitru nu găsește niciun sprijin în Cuvântul adevăratului.

Noi suntem fii, nu robi

Cele mai mari erori se nasc din opiniile greșite despre Cuvântul lui Dumnezeu și din gândurile

omului despre Dumnezeu și despre el însuși. Atunci când un om se supune gândurilor pe care Dumnezeu le are despre el, el își dă seama curând că nu are posibilitatea de a decide în mod liber despre sine însuși, pentru că este deja judecat. Ce putere sau libertate de a se salva are un prizonier care este deja condamnat și care se află în fața zilei execuției sale? - Dar un copil al lui Dumnezeu este conștient de libertatea sa și umblă în această cunoaștere; căci „pe cel pe care Fiul îl face liber, este cu adevărat liber” (compară cu Ioan 8.36).

Următorul exemplu ne va ajuta să înțelegem aceasta: Un om foarte bogat ia în casa lui un băiat sărac, care nu are nici tată, nici mamă, nici altă persoană care să-l îngrijească, și îi spune: Ascultă, băiatul meu, dacă vii la mine și te porți bine timp de cincisprezece ani, te voi face moștenitorul meu universal. - Ce fel de atitudine îl va ghida pe băiat? Atitudinea sa de-a lungul celor cincisprezece ani va fi marcată de servitute și teamă. Pentru a nu-l nemulțumi pe stăpânul său sau chiar pentru a nu fi concediat de acesta, el nu va îndrăzni să facă una și să neglijeze alta. Aceasta este ceea ce face teologia dominantă a zilelor noastre: îi conduce pe oameni în robie prin teama de iad. Întotdeauna spun: dacă faci asta sau aia - dacă te păstrezi curat și pur, vei fi salvat, altfel condamnarea este soarta ta inevitabilă.

Dar Dumnezeu, în Evanghelia Sa, ne pune pe un cu totul alt teren. El spune: „Ascultă, fiul Meu, te aleg ca pe copilul și moștenitorul Meu. Vino acum și comportă-te așa cum ar trebui să se comporte un copil.” - Ce diferență! În timp ce acel om bogat face ca moștenirea să depindă de comportarea băiatului, aici cel chemat intră imediat și fără rezerve în libertatea de fiu și moștenitor. El este „cu adevărat liber”. El poate spune: „Toate acestea sunt ale mele și este doar o chestiune de timp când voi intra în posesia deplină a acestor lucruri”. - El poate face voia Tatălui său cu o inimă fericită și cu sentimente senine, pentru că știe că moștenirea sa este asigurată. Slăvit să fie Domnul pentru aceasta! Moștenirea noastră este sigură și păstrată pentru noi în ceruri.

Nu observi tu marea diferență dintre băiatul care, dacă este credincios, poate spera la moștenire, dar care, pentru că totul depinde de credințioșia sa, nu este niciodată complet sigur de ea, și fiul deja adoptat care, pentru că este conștient de calitatea sa de fiu, poate umbla în sentimentul unei libertăți depline? Așadar, nu este vorba de credințioșia și statornicia mea, ci de ceea ce a făcut și face Dumnezeu. Pentru că în mine însumi eu sunt total stricat și, prin natura mea, nu am absolut nicio putere în mine însumi de a face ceea ce este bun: „Știi că în mine, adică în carnea mea, nu locuiește nimic bun” (Romani 7.18) – „Am fost răstignit cu Hristos și nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine; și ceea ce trăiesc acum în carne, trăiesc prin credință, aceea în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine.” (Galateni 2.20). Nu ar trebui ca acest lucru să ne conducă la cea mai mare recunoștință?

Nu lucrarea mea contează, ci lucrarea lui Dumnezeu.

Acum, deci, - ca om nou, ca fiu adoptat - îmi lucrez mântuirea cu teamă și cutremur. Ceea ce produce acest cutremur nu este teama de a fi pierdut în cele din urmă, ci sentimentul slăbiciunii mele în fața puterilor ostile împotriva cărora trebuie să lupt, conștient că Dumnezeu este Cel care se ocupă de mine în har pentru a mă aduce - pe mine, fostul copil al mâniei - în gloria Sa.

Cât de mare este bunătatea și harul lui Dumnezeu! „Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui și de neînțelese căile Lui!” (Romani 11.33). Să reținem marea diferență! Lucrez pentru că sunt mântuit și nu pentru că sper să fiu mântuit pe baza unei umblări credincioase, pentru că aceasta ar plasa lucrarea mea acolo unde numai lucrarea lui Dumnezeu poate sta. Dacă este vorba de lucrarea mea, atunci eu însumi sunt, în cel mai bun caz, un „rob nefolositor” (Matei 25.30). Cât de plăcut este, așadar, să-L auzim pe Domnul spunând: „Nu vă mai numesc robi, căci robul nu știe ce face stăpânul său, ci v-am numit prieteni” (Ioan 15.15). – „Voi sunteți prietenii Mei, dacă faceți ce vă poruncesc Eu” (Ioan 15.14). Așadar, dacă nu facem ceea ce ne poruncește El, dovedim că nu suntem prietenii Lui. Noi nu suntem prietenii Lui pentru că respectăm poruncile Lui, ci respectăm poruncile Lui pentru că suntem prietenii Lui.

Iacov abordează și el același punct de vedere. În al doilea capitol al epistolei sale, găsim o clasă de oameni care, conform mărturisirii lor, pretind că sunt mântuiți și, prin urmare, prieteni ai lui Hristos, în timp ce întregul lor comportament dă de gol această mărturisire ca fiind o minciună. Ei nu se purtau ca niște prieteni, nu mergeau ca niște oameni mântuiți. Deși poate că erau foarte religioși, așa cum sunt mulți în zilele noastre, le lipsea rodul natural al primirii. De aceea, îndemnul se îndreaptă către ei: „Așa să vorbiți și așa să faceți, ca unii care vor fi judecați după o lege a libertății” (Iacov 2.12). – „Arată-mi credința ta fără fapte, iar eu îți voi arăta credința mea din faptele mele” (Iacov 2.18). Poate că gura ta mărturisește credința, dar faptele tale o neagă; dar eu mărturisesc credința, și faptele mele o confirmă. Tu îți mărturisești credința ta fără o umblare care să se potrivească cu ea, în timp ce eu îți arăt credința mea din faptele mele. *Eu nu am credință pentru că am fapte, ci am fapte pentru că am credință.* - Dragi prieteni, observați această diferență? Credința nu este rodul faptelor, ci faptele sunt roadele credinței. *Noi nu lucrăm pentru a fi mântuiți, ci suntem mântuiți și de aceea lucrăm.*

De aceea, fie ca credința noastră să vină din poziția pe care Dumnezeu ne-a atribuit-o prin har, și fie ca toate faptele noastre să dea mărturie despre faptul că ne aflăm în această poziție! Numai atunci ne putem alătura cu bucurie cuvintelor: „Vedeți ce dragoste ne-a dăruit Tatăl: să fim numiți copii ai lui Dumnezeu ... și ce vom fi nu s-a arătat încă; știm că, atunci când Se va arăta El, vom fi ca El, pentru că Îl vom vedea așa cum este” - numai atunci vom înțelege și noi cuvintele:

„Și oricine are speranța aceasta în El se curățește, după cum El este curat” (1Ioan 3.1-3).

Tradus de la: [Die Errettung möglich durch das Wirken des Menschen?](#)

Titlul original: „Errettung“

din *Botschafter des Heils in Christo*, 1873, pag. 295–304.

Traducere: Ion Simionescu